

svět katolickýma očima MONITOR

publicistický čtrnáctideník

ročník XV, číslo 10

20. 5. 2018 / neprodejné

Z OBSAHU	Zůstaňte v mé lásce. Návštěva papeže Františka ve farnosti Nejsv. svátosti	04
	Mučedníci nacismu: Čeští katoličtí kněží pronásledovaní nacisty	05
	Co odkryl Alfie Evans	07
	Bůh se zjevuje v tichu. Nad novou knihou kardinála Saraha	09

TRADICE OTCŮ

Ze spisů svatého kněze
Tomáše Akvinského (1227–1274)

Protože nám jednorozený Syn Boží chtěl dát účast na svém božství, přijal naši přirozenost; stal se člověkem, aby člověka zbožštil.

A nejen to: On všechno, co si z našeho vzal, plně vynaložil na naši spásu; své tělo nabídl Bohu Otcí v obět' smíření na oltáři kříže a svou krev vycedil jako naše výkupné a jako očistnou lázeň, abychom byli vykoupeni z ubohosti otroctví a očištěni ode všech hříchů.

Aby však v nás zůstávala trvalá památka na toto veliké obdarování, pod způsoby chleba a vína zanechal věřícím své tělo jako pokrm a svou krev jako nápoj.

Jak drahocenná a podivuhodná je to hostina, přinášející spásu a plná všeliké lahodnosti! Neboť co může být vzácnějšího než tyto hody? Nepředkládá se nám totiž žádné maso telat a kozlů jako kdysi za mojžíšského zákona, ale nabízí se nám tu sám Kristus, pravý Bůh. Vzbuzuje snad něco větší podivení než tato svátost?

Žádná jiná svátost není spasitelná jako tato: Zbavuje hříchů, rozmnožuje ctnosti, naplňuje duši hojností všech duchovních darů. Církev ji přináší za živé i mrtvé, aby měl každý člověk prospěch z toho, co bylo zřízeno pro blaho a spásu všech. A nikdo není s to vyjádřit sladkost této svátosti, neboť se v ní ochutnává duchovní blaženost přímo z jejího pramene a slaví se v ní památka oné závrtné lásky, kterou Kristus ukázal svou smrtí na kříži.

Touto svátostí zanechal trvalou památku na své umučení, naplnil smysl starozákonních předobrazů, učinil největší ze svých divů a těm, které měl jeho odchod zarmoutit, připravil jedinečnou útěchu.

Foto: Flickr, Lawrence OP (CC BY-NC-ND 2.0)

Dřina duchovního života

Mám povinnost nakrmit křečka, povinnost vyzvednout děti ze školky, povinnost zaplatit daně.

A k této spoustě povinností světských mám další dávku náboženských. Církev mi nakládá na záda další balvan k těm, které už tak sotva nesu. Je to otrava. A pak se něco stane. Navštívím společenství, které se modlí, potkám křesťany, z nichž nadšení sálá, jako by podobní apoštolům měli nad hlavou ohnivý plameny Ducha. Může se stát, že se nakazím, že také zahořím, že se zamiluji. Vedle unylého, kostelního katolictví objevím radost ze společenství s Bohem a Božími dětmi. Náhle nechápu, jak jsem se mohl se svým formálním křesťanstvím dosud tak smutně vláčet životem. Možná začnu přímo přetékat charismaty a toužím po tom, aby druzí objevili totéž.

Jenže toto nadšení má také svá rizika – nejprve na rovině nauky. Tak jako

se první protestanté odvrátili od učení Církve pod heslem *sola Scriptura* – pouhým Písmem spasen je člověk, může se nadšenec od učení Církve odvrátit pod heslem *solo Spiritu* – pouhým Duchem zachráněn je člověk, pouhou zkušeností vnitřní proměny. Už nepotřebuji apoštolskou tradici a moudrost učitelů Církve. Budu mít pocit, že jsem osvobozen, ve skutečnosti však budu žít v pasti subjektivní zkušenosti a duchovní pýcha mi bude bránit vyjít ven ke všemu tomu, zdánlivě překonanému, co Církev učila a konala po staletí.

Nadšení je rizikem také na rovině liturgie. Nadšenec touží po dynamičtější bohoslužbě rozjasněných tváří a mávajících rukou. Pryč s prázdnou formou! Paráda. Ale co můj soused v lavici, pro nějž je mše svatá především setkáním s Kristovým křížem? Co můj soused v la-

Dokončení na str. 2

Foto: Flickr, Catholic Church England and Wales,
© Mazur/catholicnews.org.uk (CC BY-NC-SA 2.0)

Istanbulská úmluva není posilou přátelství muže a ženy, píšou biskupové

Biskupové českých a moravských diecézí ve společném listě připomínají základní principy, o něž se opírá vztah muže a ženy; zároveň vyjadřují své znepokojení nad obsahem tzv. Istanbulské úmluvy, která má být přijata i českým parlamentem. Připomínají, že na zavrženíhodné násilí na ženách i mužích již naše stávající zákony pamatují.

„Lidské pokolení, které je od počátku povoláno k existenci jako muž a žena, kornuje celé dílo stvoření. Stvořitel svěří vládu nad zemí lidskému pokolení, všem lidem, všem mužům a všem ženám, kteří odvozují svou důstojnost a své povolání ze společného počátku (srov. *Mulieris dignitatem*, 6). Muž a žena jsou tedy odlišní, ale stejní ve své důstojnosti, a tento přirozený řád člověk zakouší od počátku věků, stejně jako touhu po vztahovosti.

Podle Božího záměru panuje mezi mužem a ženou od počátku přátelství, jsou si vzájemně oporou, nestojí proti sobě, ale spolu v nejtěsnějším společenství ve všech rozměrech své bytosti: jsou jedno tělo a jedna duše a jejich vzájemný vztah je odrazem Boží lásky k člověku. Společně Bůh muži a ženě svěřil úkol: „Plodte a množte se a naplňte zemi“ (Gn 1,28). Toto přátelství mezi lidmi bylo narušeno prvotním hříchem obou biblických prarodičů. Jedním z projevů tohoto narušení je i násilí, které je důsledkem hříchu.

Jakkoli je tedy třeba principiálně vítat všechny snahy o prevenci a potírání násilí vůči ženám a domácího násilí, nesmí se tak dít na úkor zastínění a zpochybnění přirozeného řádu. V posledních letech se objevují snahy spolu s řešením problému násilí na ženách nastolit i nový pohled na roli člověka, který je ale neslučitelný s přirozeným zákonem, zdravým rozumem a křesťanskou zkušeností.

Jsmo přesvědčeni, že tímto směrem se nešťastně vydává i takzvaná Istanbulská úmluva, která staví muže a ženu do zásadní opozice a veškeré chování vůči ženám chce vidět jen ve světle historicky nerovného poměru sil mezi muži a ženami. Tato mezinárodní úmluva, jejíž ratifikace bude v nejbližší době projednávána v Parlamentu ČR, stejně jako v dalších evropských zemích, vytváří svým širokým pojetím genderové identity, které není zakořeněné v přirozeném řádu, prostor pro zpochybnění základních společenských daností. S tímto trendem nesouhlasíme a nepřejeme si, aby ratifikací Istanbulské úmluvy bylo ohrožujícím způsobem zasaženo do života státu a jeho institucí, zvláště škol, ale i do života rodin a jednotlivců.

Vyvstává otázka, co v této situaci můžeme a máme jako křesťané – a to napříč konfesemi – dělat. V první řadě nezapomínat na přirozený řád stvoření, které muže a ženu nestaví proti sobě, ale vidí v nich dvě bytosti, které se vzájemně doplňují a teprve spolu vytváří Bohem zamýšlenou jednotu. Je nám také uloženo uvádět tento řád do každodenního života. Při vědomí, že Bůh může napravit i to, co se zdá být nevratně poškozeno, nezapomínejme na modlitbu za ochranu přirozeného lidství, ochranu principu lásky, soudržnosti a harmonie, včetně harmonie mezi mužem a ženou. Zároveň v modlitbě pamatujme i na ty, na jejichž odpovědnosti leží politické rozhodnutí ve věci Istanbulské úmluvy, aby rozhodovali ve shodě se svým svědomím a přirozeným zákonem.

K tomu vám ze srdce žehnají čeští a moravští biskupové“

Církev.cz

Dokončení ze str. 1

vici, který má deprese, a ta paní za mnou, jež právě přišla o manžela? I oni se mají vlnit a tleskat? Co můj bratr introvert, který každé povrchní družení bytostně nesnáší? Má snad on být vyvržen z kostela ven? Ve skutečnosti je střízlivost mše svaté, jejích modliteb a rituálních gest v tradičních liturgiích Východu i Západu plodem zkušenosti svatých, lidí plných Ducha na rovině mnohem hlubší, než je pouhý emoční zážitek.

Třetí potíž s nadšením se týká vnitřního života duše. Pocit totiž nepřetrvává. Charismatická zkušenost bez asketické praxe vede – jako každá levná zkratka na cestě za štěstím – k duchovní kocovině. Nadejde vyprahlost. A co potom? Můžu si zkusit zmizelé emoce navozovat pomocí stále intenzivnějších prožitků: dalších setkání, konferencí, spolč... Můžu si vnějšími podněty nahrazovat to, co je třeba vyzápat uvnitř. Ale nakonec vyprahlost přijde. Nadšenec se ptá: Proč moje víra zeslábla? Nezeslábla. Jen nyní dostal příležitost postoupit od víření na hladině k hloubce duchovního života, který znamená i dřinu. Žádný zážitek, žádná instantní mystika nemůže v životě křesťana nahradit námahu modlitby, v níž Duch vede duši komnatami nitra až do hlubin setkání s Trojjediným.

Václav Boleslavský, publicista

Monitor si můžete objednat na adrese: Res Claritatis, Hlubočepská 85/64, 152 00 Praha 5, e-mail: redakce@rcmonitor.cz nebo na internetových stránkách <http://rcmonitor.cz>. Zde se také můžete zaregistrovat, máte-li zájem o pravidelné zasílání zpráv e-mailem. Dále nás najdete na <http://www.facebook.com/ResClaritatisMonitor>. Periodikum je distribuováno zdarma a lze je v požadovaném počtu kusů objednat na adrese redakce. Jeho vydávání je možné jedině díky zaslaným darům, které pokrývají náklady na tisk a distribuci. Náklady na jedno číslo jsou přibližně 25 Kč, což za rok činí 600 Kč. Všem dárům Pán Bůh zaplatí. Dary lze podle § 15 odst. 1 zákona č. 586/1992 Sb. uplatnit pro snížení základu daně.

Proti podněcování k nenávisti ve hře „Naše násilí, vaše násilí“ v Brně

Ve dnech 23.–30. května tohoto roku se má konat mezinárodní festival Divadelní svět Brno. V jeho rámci je na 26. květen 2018 od 19:00 v Divadle Husa na provázku plánováno představení inscenace *Naše násilí, vaše násilí* autora Olivera Frljiće a jím vedeného souboru Slovensko mladinsko gledališče Ljubljana.

Tato divadelní hra svým obsahem – Ježíš sestupující z kříže znásilní muslimku – zcela vybočuje z ústavního práva svobody projevu a svobody umělecké tvorby, které jsou garantovány čl. 17 ústavního zákona č. 2/1993 Sb., Listina základních práv a svobod. Odmítáme nařčení ze strany Národního divadla Brno, že se odpůrci hry pokouší o nepřipustnou cenzuru. Dle vyjádření Národního divadla Brno je cílem hry vyvolat diskuzi. Dle našeho názoru však hra nevyvolává diskuzi, ale narušuje sociální smír. Vyvolávat diskuzi na téma uprchlické krize lze dostatečně i mnohem méně provokativním způsobem – o což se úspěšně zasadila např. nedávno v Praze uvedená hra „Evropa“.

Ježíš Kristus je nejen posvátnou osobností křesťanství, ale i prorokem v islámu a obecně uznávaným vzorem a pramenem české kultury. Znevážení jeho osobnosti touto hrou se osobně dotýká nejen osob, které se hlásí k určitému vyznání, ale zasahuje kořeny národní kultury obdobně, jako by v dehonostující pozici Ježíše Krista vystupoval např. T. G. Masaryk či jiná osobnost úzce spjatá s historií naší země. Není náhodou, že předmětná hra byla v mnoha dalších zemích zakázána či stažena z programu. Brno se však nepochopitelně snaží být ostrůvkem nesprávně chápané „svobody“, jakéhosi „bezbřehého liberalismu“, kdy pod rouškou svobody projevu odmítá zasáhnout proti zjevně zvrácené produkci, na kterou již svoboda projevu nedopadá.

K dispozici těm, kteří s uvedením hry nesouhlasí, je petice (https://www.petice24.com/proti_podncovani_k_nenavisti_ve_he_nae_nasili_v_brn). Dále bylo dne 25. dubna 2018 podáno trestní oznámení, protože Národní divadlo Brno nevykázalo žádnou snahu o změnu zamýšleného repertoáru.

Signatář petice ICLic. Mgr. Jan Rozek

Množení lidských práv vede vposledku k rozkladu ideje práva – píše Benedikt XVI.

Idea lidských práv zachovává svoji skutečnou sílu jedině tehdy, když se opírá o víru v Boha Stvořitele. Liberalismus, který vylučuje Boha, přichází o své základy – píše Benedikt XVI. v dosud nepublikovaném textu „Není-li Bůh, lidská práva se hrotí“. Emeritní papež napsal tento text půl roku po odstoupení z úřadu v reakci na knihu italského filosofa Marcella Pery věnovanou vztahu Církve a lidských práv.

Benedikt XVI. zmiňuje klíčovou roli Jana Pavla II. Univerzálně uznávaná lidská práva pro něho byla konkrétní zbraní proti státní totalitě jakéhokoli druhu. Navazoval také na zkušenost křesťanství prvních staletí, které se potýkalo se státní mocí. Jeho učení se tedy netýkalo pouze ateistických diktatur, ale také států založených na náboženské interpretaci moci, s jakými se dnes setkáváme především v islámském světě.

Benedikt XVI. dále poukazuje na limity pouze racionální etiky, odhlížející od vize člověka stvořeného k Božímu obrazu, který se těší jeho zvláštní péči a díky tomu je předmětem i podmětem práv. Varuje také před přehlížením dědičného hříchu, jež ústí do naivní důvěry v rozum. Etika přehlížející Boha Stvořitele vede k pragmatismu, dodává. Odvolává se na analýzy Marcella Pery, který ukazuje, co se děje s lidskými právy, když jsou odtržena od ideje Boha. Množení lidských práv totiž vposledku vede k rozkladu ideje práva a také k přiznání nihilistického práva popřít sebe sama. Potrat, sebevražda a výroba člověka se stávají lidskými právy, zároveň negujícími ideu lidských práv – píše Benedikt XVI. Celý text najdete na stránkách Radio Vaticana.

RaVat

SLOVO KNĚZE

Jaro k nám letos vtrhlo s prudkostí. Poslední dubnové dny byly spíše letní. Příroda se skokem přenesla do květu a všudypřítomný pyl vytrvale pokrývá skla i kapoty aut. Všechno zavonělo a zaplavila nás radost z mnoha odstínů zelené, a že máj je tu.

Měsíc máj ovšem není jen „lásky čas“, jak praví básník. Má i velký duchovní potenciál. V květnu téměř vždy slavíme Nanebevstoupení Páně a často bývají i Letnice. Vystoupení Pána Ježíše do nebeské slávy není vzdálením se od nás. On odchází ke svému Otci, aby k nám přišel a s námi zůstával jinak. Apoštolové, když se před jejich zraky vznesl k nebi, nejsou smutní, ale s velikou radostí se vrací do Jeruzaléma (Lk 24,52). Přestože vědí, že již svého Mistra na zemi nevidí, mají radost. Jak tomu porozumět? Tím, že Ježíš vnáší naše oslavené lidství na pravici Boží, může v jednotě se svým Otcem vstoupit do srdcí svých učedníků. „Kdo mě miluje, bude zachovávat mé slovo a můj Otec ho bude milovat a přijdeme k němu a učiníme si u něho přibyték.“ (Jan 14,23) U svatého Pavla čteme: „Stejný je ten, kdo sestoupil, i ten, kdo vystoupil až úplně nad nebesa, aby všechno naplnil.“ (Ef 4,10) Žehnající Pán se ztrácí v oblaku apoštolům z očí. Pak jim dva andělé oznamují jiný Kristův příchod a oni jsou zaplaveni velkou radostí. Pán je s nimi niterně a oni se mu mohou kdekoli klanět, modlit se a velebit Boha. (srov. Lk 24,50–53 a Sk 1,9–14)

Jsou-li už v tuto chvíli naplněny duše apoštolů duchem radosti a modlitby, což teprve o Letnicích. Duch Lásky Otce a Syna dokonává dílo Boží milosti. Splňují se Ježíšovy přísliby (Sk 1,8; Jan 15,26; 16,13; Lk 24,49) a učedníci jsou upevněni a vybaveni odvahou a mocí vydávat svědectví. Panna Maria – Prostřednice všech milostí – je u toho.

fr. Pavel Maria OP

*fr. Pavel M. Mayer OP,
rektor baziliky a strážce
hrobu svatě Zdislavy*

ZŮSTAŇTE V MÉ LÁSCE

Návštěva papeže Františka v římské farnosti Nejsvětější svátosti

Foto: © Martin Myslivec / Člověk a víra

Farnost je domem radosti, zdůraznil papež František při návštěvě v římské farnosti Nejsvětější svátosti na římském předměstí Tor de Schiavi v neděli 6. května. Svatý otec spontánně odpovídal na otázky, setkal se s nemocnými a starými lidmi, vyzpovídal tři matky prožívající velmi bolestné události a posvětil „Dům radosti“. Centrálním bodem návštěvy byla nedělní eucharistie, při které udělil svátost biřmování.

Rodiče, najděte si čas pro děti

Podle nepsané tradice Františkových setkání v římských farnostech začala i tentokrát papežská návštěva spontánním rozhovorem s dětmi. Hned na začátek promluvil Mauro, otec tří dětí žijící v církevně neregulérním svazku. Zdůraznil, že navzdory situaci byli ve farnosti přijati jako v rodině a setkávají se s dobrým zacházením. Se znepokojením se ptal papeže, co dělat pro to, aby rodiče věnovali svým dětem více času. Svatý otec přitakal, že jde o bolestný problém současného světa, v němž práce činí z lidí nevolníky. Zdůraznil, že navzdory objektivním obtížím je důležité děti doprovázet. „Velké hodnoty života a víry předáváme jediné

v dialektu rodiny, v dialektu rodinného domu. Pokud se dítěti nedostává vitamínů rodinných vztahů, stává se slabé,“ řekl František. Dodal také, že když zpovídá rodiče malých dětí, ptá se jich, zda si s dětmi hrají. „Umět ztrácet čas se svými dětmi, to je dialekt lásky, který dovoluje předávat nejdůležitější hodnoty,“ zdůraznil papež.

Pravá láska znamená přijetí odpovědnosti za druhého člověka, prokazuje se každodenní prací. Lásku vidíme v činech, nikoli ve slovech. Láska je konkrétní.

Evangelium se hlásá blízkostí

Otázku „na tělo“ neváhala položit Simona z farní mládežnické skupiny. Zeptala se Františka, jak to, že papež, biskupové a kněží mluví o své lásce k mladým, a přitom je nedokáží udržet v Boží blízkosti. Vyprávěla také o své osobní zkušenosti. Od chození do kostela ji odrazovalo negativní svědectví věřících a chladné přijetí, s jakým se setkávala,

když se k nim pokoušela přiblížit. Svatý otec v odpovědi zdůraznil, že farnost musí být rodinou. „Všichni pastýři bez výjimky by se měli vyznačovat postojem blízkosti. Ježíš je Bohem blízkým člověku. Evangelium se nehlásá slovy, nýbrž blízkostí,“ řekl František. „Bez blízkosti je farnost chladná, může být funkční, ale její srdce je nemocné,“ zdůraznil papež.

Podmínkou života z evangelia je radost

Patnáctiletá Beatrice, která před dvěma lety přišla o otce a našla velkou oporu právě ve farnosti, se ptala, jak přivést do Církve své vrstevníky, kteří považují víru za nudnou. František se smíchem konstatoval, že možná nejsou daleko od pravdy, když vidí smrtelně vážné kněze, biskupy a laiky s pohřební tváří. „Jsou to dobří lidé, ale schází jim svoboda, jakou dává evangelium. Evangelium vždycky přináší radost a dává svobodu,“ zdůraznil. Jak dodal, osvědčenou metodou, která přitahuje, je svědectví života. „Když tvoji vrstevníci uvidí skutečnou radost, začnou se zamýšlet. Radost přitahuje. Podmínkou života z evangelia je radost,“ řekl František. Na závěr pak zažertoval s farníky o tom, aby po ránu nepili kávu s octem, nýbrž s mlékem.

Děti, modlete se za rodiče

Poslední otázku položil papeži desetiletý Mattia. Spíš než dotazem byla prosbou o modlitbu za jeho nemocnou maminku, kterou čeká operace. František využil situace ke krátké katechezi o významu modlitby v rodině. Zeptal se dětí, zda se modlí za své rodiče. „Modlitba pomáhá rodině v růstu. Každý den se krátce pomodlete za rodiče, protože oni se za své děti jistě modlí. A když se objeví problém, chce to prostě více modlitby,“ řekl papež.

Dům radosti pro postižené

Následně se Svatý otec setkal s nemocnými a s lidmi v pokročilém věku. Vyzpovídal také tři matky, které procházejí

bolestnou životní etapou a vysvětlil *Dům radosti*. Tato část návštěvy se odehrála mimo světla reflektorů a bez přítomnosti kamer. *Dům radosti* je charitním domem, který vznikl jako odpověď na otázku, kterou matky postižených dětí položily před několika lety místnímu knězi: Co se stane s našimi dětmi, až my odejdeme? P. Maurizio Mirilli, farář od kostela Nejsvětější svátosti v Tor de' Schiavi, přiznává, že předložil tuto otázku v modlitbě Bohu. A když se po čase účastnil duchovních cvičení vedených předsedou *Caritas Internationalis* kardinálem Taglem, zarezovala v něm slova, že máme dokonce i strhávat střechy svých domů, abychom udělali místo pro ty, kdo potřebují Krista. Po tomto zážitku se otec Mirilli rozhodl přestavět půdu fary. Dnes v tomto *Domě*

radosti žije sedm postižených lidí, kterým pomáhají dvě reholní sestry a jedna laická pečovatelka.

Mimořádné biřmování

Jádrem apoštolské návštěvy byla nedělní eucharistie. Svátý otec pronesl spatra homilii, ve které zdůraznil, že Ježíšova výzva „zůstaňte v mé lásce“ je určena každému z nás. „Každý ať se ptá, zda skutečně setrvává v Pánově lásce, nebo zda hledá jiný způsob života a zábavu,“ vybízel František. Připomněl, že pravá láska není ta, která se ukazuje v televizních seriálech, nýbrž znamená přijetí odpovědnosti za druhého člověka, prokazuje se každodenní prací. „Lásku vidíme v činech, nikoli ve slovech. Láska je konkrétní,“ řekl papež. Poukázal přitom právě

na farní *Dům radosti*. „Mohli bychom ho nazývat také „domem lásky“, protože vaše farnost na sebe vzala konkrétní odpovědnost za trpící,“ zdůraznil.

Během liturgie udělil Svátý otec svátost biřmování jedenáctileté Maye a její matce Paole. Byl to mimořádně silný okamžik papežské návštěvy. Děvče trpí mitochondriálním onemocněním podobným tomu, jakým trpěl Alfie Evans. Svátost přijala na elektrickém invalidním vozíku, který je jejím nerozlučným průvodcem. „Chtěli jsme tímto způsobem ukázat, že nemocným je třeba pomáhat, a nikoli jim brát život. Maya je těžce postižená, ale žije zahrnutá péčí a láskou svých nejbližších,“ zdůraznil P. Mirilli.

Johana Bronková
Radio Vaticana

MUČEDNÍCI NACISMU

Čeští katoličtí kněží pronásledovaní nacisty

V tomto dílu uvádíme dva příklady hrdinných a svatých kněží, které nejlépe ilustrují tu stránku katolické církve v českých zemích, jež byla a dosud mnohde ještě je úmyslně zamlčována: její postoj na straně národa v temných letech hitlerovské okupace, její pomoc pronásledovaným a trpícím. Čeští katoličtí kněží patřili ve své absolutní většině k těm, kteří nezradili svůj národ a své bližní, nezradili principy katolické víry, kterou vyznávali.

P. František Štverák

Mnoho českých kněží se stalo obětmi obou bezbožných totalit: nacistické i komunistické. Zvláště drastický je v tomto ohledu osud patera Františka Štveráka, faráře ve Chvalech u Prahy. Jeho utrpení je téměř neuvěřitelné.

Narodil se roku 1909 ve středočeském Hrádku u Vlašimi v učitelské rodině. Když začal projevovat úmysl stát se knězem, jeho rodiče, ač věřící katolíci, tím nebyli nadšeni, on si ale prosadil svou a následoval hlas Božího volání. Po vysvěcení roku 1933 vystřídal několik kaplanských míst na Rokycansku, a poté roku 1938 se stal farářem ve Chvalech u Prahy. Po vypuknutí války 1. září 1939,

Pamětní deska P. Františka Štveráka na kostele ve Chvalech
Foto: Wikipedia, Jstverak

když Němci napadli Polsko, P. Štverák převážel tajně české odbojáře, chtějíci bojovat po boku Poláků, k hranicím. V září téhož roku byl také poprvé zatčen,

protože nedovolil, aby po dobytí Varšavy wehrmachtem vyzváněly zvony kostela ve Chvalech. Na dotaz, proč to nechce, odpověděl, že z Říma k tomu nedostal žádný příkaz a ty jiné neuznává. Druhý den ho ale propustili, pouze mu udělili vysokou pokutu.

Poté se zapojil spolu s malířem Vojtěchem Preissingem do vydávání ilegálního časopisu *V boj*. Akce ale byla odhalena a P. Štverák v květnu 1940 putoval do vězení v pražském Petschkově paláci. Gestapo jej krutě mučilo, chtělo z něj dostat jména spolupracovníků. Marně, P. Štverák týrání vydržel. Pak ho odvezli do Terezína, následně do Oranienburgu a poté do Dachau, kde se setkal

se svým učitelem z fakulty mons. Josefem Beranem, pozdějším arcibiskupem a kardinálem. Mezi oběma se vyvinulo hluboké a trvalé přátelství. Prakticky založený P. Štverák se stal pro mons. Berana „strážným andělem“. Když je esesáci vyhnali na vyčerpávající pochod, který mnozí nepřežili, Beran si vzal s sebou některé knihy. P. Štverák ho za to pokáral: „Knížky, cožpak ty nás zachrání před hladem? Podívej, já jsem opatřil pro nás oba kusy chleba.“ Štverák musel také Beranovi neustále něco dávat ze svého skromného přídělku jídla, protože on téměř všechno rozdával jiným spoluvězňům, kteří z různých důvodů, většinou trestních, neměli na dostačující dávky stravy nárok. Také se s ním dělil o deku, neboť Beran ve své dobrotě tu svoji nabídl těm, kteří si stěžovali, že je jim zima.

Tomu ale předcházelo kruté týrání P. Štveráka v Oranienburgu. Tam se spolu s rakouským knězem Lampertem, generálním vikářem innsbrucké diecéze, dostal do trestního komanda. Vozili těžké kameny a museli to dělat rychle, jinak dostali od dozorců esesmanů ránu kyjem po hlavě. Denně bylo takto ubito dvanáct osob. V listopadu 1940 se P. Štverák hlásil jako nemocný. Příslušný esesák jej nejprve surově zkopal a poté vhodil do prohlubně se špinavou vodou. Když se s vypětím sil dostal ven, esesáci mu dupali po hrudníku, ustřelili palec a prostřelili plíce. Přesto zázrakem přežil, i když dozorců esesák konstatoval: „Ta svině má už dost.“

Po válce byl jmenován vikářem a arcibiskupským notářem. Měl na starosti odvoz zvonů z kostelů v obcích, odkud bylo vysídleno německé obyvatelstvo. P. Štverák, který sám v německém koncentráku zakusil týrání a málem přišel o život, dával nyní otevřeně najevo svůj nesouhlas s odsunem Němců, zejména německých kněží, a tvrdil, že potrestání mají být pouze ti, jimž se prokáže vina.

Roku 1949 byl zatčen, odsouzen a znovu krutě mučen komunistickou StB. To už je ale téma pro seriál o mučednících komunismu. P. Štverák byl roku 1954 kvůli těžkému zdravotnímu stavu propuštěn a o dva roky později na následky útrap v zařízeních obou zločinných režimů zemřel ve věku 47 let.

P. Jaroslav Šumšal

V koncentračním táboře v Osvětimi našel svou smrt vicesuperior kněžského semináře v Olomouci P. Jaroslav Šumšal. Pocházel z Opatovic u Hranic na Moravě, kde se narodil roku 1905 v prosté rolnické katolické rodině. Již jako mladík jej nadchla osobnost moravského metropolity arcibiskupa Antonína Cyrila Stojana, v němž viděl svůj veliký životní vzor. Studoval na teologické fakultě v Olomouci, roku 1930 dosáhl kněžského svěcení a poté doktorátu teologie. Po

Pamětní deska P. Jaroslava Šumšala v olomouckém semináři
Foto: <http://www.ado.cz>, Michal Zahálka

krátkém kaplanování se stal v Olomouci ekonomem kněžského semináře. Byl také publicisticky činný, roku 1934 vydal brožurku o svatém (tehdy ještě blahoslaveném) Janu Sarkanderovi. Roku 1938 ho olomoucký arcibiskup mons. Leopold Prečan pověřil funkcí vicesuperiora semináře.

Když nacisté zavřeli v listopadu 1939 české vysoké školy, byla tím postižena i olomoucká teologická fakulta. Protože kněžský seminář byl považován za její součást, vztáhly tuto likvidaci okupační úřady i na něj. Budovu semináře obsadil úřad pro totální nasazení Čechů na práci v říši. Tehdy arcibiskup Prečan pověřil P. Šumšala, aby požádal o audienci u protektorátního prezidenta Háchy a poprosil ho o přímluvu u říšského protektora von Neuratha za udržení kněžského semináře v Olomouci. Povedlo se. Adepti kněžství, jimž byla odepřena možnost studia na fa-

kultě, mohli tak získat potřebné vzdělání přímo v semináři.

Tím ale P. Šumšal upadl do nemilosti nacistů. Ještě téhož roku byl spolu s P. Kamillem Jarošem a předválečnými profesory fakulty dr. Františkem Cinkem a dr. Antonínem Klevetou zatčen za údajný „poslech nepřátelského rozhlasu“. Soud jej sice osvobodil, ale roku 1942 ho gestapo znovu zatkl a deportovalo do koncentračního tábora Osvětim. Tam musel tvrdě pracovat na stavbě při nedostatečné stravě. Proslul svým laskavým vztahem ke spoluvězňům, které posiloval na duchu.

Nacisté uplatňovali v koncentracích tutéž metodu jako sovětsí bolševici v sibiřských lágrech. Velitelem světnice nebo kádem často jmenovali kriminálního vězně, který potom krutým způsobem uplatňoval svou moc nad politickými delikventy. Velitelem světnice pro 400 lidí, kde pobýval P. Šumšal, byl jakýsi Polák Juzek z Katovic, odsouzený za krádeže. Ten denně bestiálně ubíjel cca 15 lidí kvůli maličkostem. Tento Juzek někde ukradl líh, opil se a ulehl na Šumšalovo lůžko. Ten tam stál a čekal. Přišla ale kontrola a ptala se, proč Šumšal neleží. On ukázal na Juzka na svém místě.

Vtom se Juzek probudil. Kontrola odešla a rozvzteklý Juzek udeřil na Šumšala: „Tys na mne žaloval? Tys neměl co dělat? Ukaž mi nohy, jestli nejsou špinavé.“ Pater se zul. Juzek ho záměrně zavolal na druhou stranu světnice, kde na zemi bylo bláto od dalších vězňů, kteří přišli z práce. Tím si ovšem chodidla umazal. Juzek toho využil a pod záminkou, že Šumšal nemá čisté nohy, ho začal surově mlátit toporem od lopatky. Když on přitom vzýval Pannu Marii, Juzka to ještě víc rozzuřilo a patera zvířecky utloukl. To se stalo 4. prosince 1942.

PhDr. Radomír Malý

*PhDr. Radomír Malý,
historik a publicista*

Použitá literatura

Hoffmann Bedřich: *A kdo vás zabije*, Společenské podniky, Přerov 1946
www.fatym.com/view.php?
www.hradek.speaker.cz

CO ODKRYL ALFIE EVANS

Alfieho armáda, hněv obyčejných lidí a nová totalita

Nyní, když je Alfie Evans ve společenství andělů, je dobré podívat se znovu na to, co se vlastně stalo.

Viděli jsme, že se objevilo cosi mimořádného. Nazývá se to „Alfieho armáda“. Před nemocnicí se shromáždil zástup rozzlobený na státní úřady. Po celém světě vznikaly malé skupinky, aby se modlily a protestovaly. Sociální sítě se rozbouřily, když běžní lidé pozvedli svůj hlas a dali průchod své frustraci, hněvu i obavám.

Ve válečné vřavě se udělá hodně chyb. Skutečné lékařské údaje byly bezpochyby mimořádně komplikované a etické otázky nebyly jednoznačné. Ano, umírající pacient musí být hydratován, musí mu být podávána výživa a tlumeny bolesti, ale situace se dostane do bodu, kdy lidské tělo vypíná a už nedokáže zpracovávat potravu. Musí i pak být pacienti nuceně krmeni, ačkoli nedokážou potravu přijímat? Samozřejmě že ne. Zde již nelze bránit přirozenému běhu věcí.

Alfieho armáda byla bezpochyby zmítána řadou dalších vzájemně propojených a vměšujících se agend. Určitou roli zde sehrála sentimentalita. Byl tu roztomilý chlapeček bojující o život. Matky medvědice celého světa, spojte se! PS: Nevysmívám se tomu. (Myslím si, že bylo ušlechtilé a krásné vidět, jak ženy povstaly na obranu dítěte.)

Rozměr třídního boje

Pak tu byl rozměr třídního boje v Anglii. Tom a Kate jsou vnímáni jako pár z dělnické třídy a dostali se do sporu s britskou vládnoucí elitou – s lékaři, vedením nemocnice, soudním systémem a samozřejmě s politiky a nakonec i s královskou rodinou. To, že jakýsi Will a Kate pyšně předváděli svého zdravého, privilegovaného chlapečka, přispělo k tomu, že jim bylo uděleno tak bolestivých ran. Dostalo by se princů z královské rodiny v případě poškození mozku stejně bezcitného zacházení?

Náboženský rozměr

A nyní se podívejme na náboženský rozměr. Statečný otec cestoval do Říma, aby se setkal s papežem Františkem, který ho soucitně přijal. Mezitím se jeho vlastní liverpoolský arcibiskup postavil na stranu „velkého zlého vlka“ – britského establishmentu. Drama se stupňovalo každým dnem.

Foto: <http://www.peebleshirenews.com>

Obyčejní lidé už mají dost technokratů narušujících jejich soukromí. Mají dost nemorálnosti nové morálky.

Mají dost přebujelého sociálního státu, který ovládá jednotlivce a činí z něj závislého povaleče.

Obyčejní lidé už toho mají dost

Vznikl tak příběh o tom, že se mocní ve státě smluvili proti chudým rodičům, připravili je o jejich dítě i o naději vyhledat další léčbu v Římě. Bylo to opravdu tak? Právní experti by zvažovali a debatovali o pojmech, jako je plná moc, a o tom, jakých práv se vzdáváme, když souhlasíme s nemocniční léčbou nás samotných nebo našich blízkých.

Takže za touto tragédií chlapečka v terminálním stadiu nemoci kypěl společenský příběh, který bychom rozhodně neměli přehlížet.

Drama „Alfieho armády“ lze vidět jako součást širšího sociálního jevu spojeného s hlasováním o Brexitu, Trumpovým vítězstvím a silícím nacionalistickým hnutím po celé Evropě.

Jednoduše řečeno, obyčejní lidé už toho mají dost. Mají dost bezbřehé moci státu. Mají dost liberálních, „tolerantních“ vládnoucích tříd, které jsou ve skutečnosti stále více totalitní. Mají dost technokratů narušujících jejich soukromí. Mají dost nemorálnosti nové morálky – nahých mužů dovádějících při pochodech Gay Pride a chlapců, kteří jsou kastrováni a krmeni množstvím hormonů, protože si myslí, že jsou možná dívkami. Mají dost zdánlivě užitečného a soucitného sociálního státu, který nakonec ovládá jednotlivce a činí z něj závislého povaleče. Mají dost globálních ekonomických systémů, velkých vlád, nadnárodních společností a ovládnutí médií.

Jak lze bojovat s novodobou totalitou?

Mají toho dost, ale zároveň si uvědomují svou naprostou neschopnost s tím něco udělat. Jak byste mohli bojovat s touto bezejmennou, beztvárou globální oligarchií? Jak byste mohli bojovat s totalitou, která má usměvavou tvář, vytváří líbivé PR kampaně a zdá se, že zavádí statečný nový světový řád? Jak byste mohli bojovat s mediálními giganty, nadnárodními společnostmi, velkými vládami, nevolnými monstry nebo s armádou upřímných dobrodětů, kteří ovládají náš svět? Jak byste mohli bojovat s despotickými sociálními pracovníky s dobrými záměry a veškerou byrokracií, jež za nimi stojí?

Totalita, které v naší době čelíme, je úplně jiná než komunismus nebo fašismus. Její představitelé nosí společenské obleky, nikoli uniformu SS. Ovládají svět prostřednictvím notebooků a softwaru, nikoli samopaly a tanky. Pronásledují pomocí právních žalob, nikoli Gulagem. Budou manipulovat a ovládat za pomoci ideologie a propagandy, ale činí tak i prostřednictvím velkolepých

her, televizních reality show, každodenních mediálních zpráv a respektované BBC.

A toto odhalil Alfie Evans. O tomto totiž byla Alfieho armáda, právě kvůli tomuto vyhrál Trump a o tomto byl ve skutečnosti Brexit.

Jde o narůstající zlost obyčejných lidí. A bylo by dobře, kdyby lidé, kteří mají moc, naslouchali a tuto zlost usměrňo-

vali, protože čím více se jí budou snažit potlačit, tím více poroste.

P. Dwight Longenecker
<http://www.patheos.com>
Přeložil Pavel Štíčka
(Mezilitulky redakce)

P. Dwight Longenecker,
katolický kněz, spisovatel
a blogger

NEOMARXISMUS A NEONACISMUS – DVOJHLAVÁ SAŇ

Případ Alfieho Evanse je předzvěstí nové totality, která nepočítá s rodinou a zákonnými právy otce a matky vůči dětem, mezi něž patří na prvním místě ochrana jejich života.

Média hlavního proudu u nás i v celé Evropě ráda varují před nebezpečím tzv. „pravcového extremismu“, který vždy dávají do souvislosti – někdy oprávněně, někdy ne – s hitlerovským nacismem. Stačí jen, aby nějaký politický subjekt to přehnal s protiimigrantskou rétorikou – a okamžitě dostane nálepkou „nahnědlý“. Nepopíráme, že v evropských zemích je občas slyšet o hajlujících vyholených lebkách, někdy i o jejich násilných činech. Jenže není jich mnoho a motivací k tomu bývají převážně komplex méněcennosti, primitivismus myšlení, nedostatek vzdělání nebo i jen obyčejná mladistvá pítomost, samotná ideologie už méně. Policie by neměla mít problém si s takovými snadno poradit.

Ne, odtud recidiva nacismu ani v Evropě, ani u nás opravdu nehrozí. Ona totiž přichází odjinud. Poněkud zjednodušeně můžeme říci, že z liverpoolské nemocnice Alder Hey ve Velké Británii, kde byl usmrčen proti vůli rodičů ani ne dvouletý Alfie Evans.

Základním znakem každé totality je, že si osobuje právo rozhodovat o životě a smrti nevinných lidských bytostí na základě svých vlastních vykonstruovaných zruďných kritérií: rasových, třídních, náboženských nebo zdravotních. Na-

Foto: Flickr, HazteOir.org (CC BY-SA 2.0)

Základním znakem každé totality je, že si osobuje právo rozhodovat o životě a smrti nevinných lidských bytostí na základě svých vlastních vykonstruovaných zruďných kritérií.

cisté uplatňovali prioritně rasové (holocaust) a zdravotní (eutanazie) hledisko, komunisté upřednostňovali třídní a náboženské. Eutanazie na základě rozkazu státních nebo justičních orgánů, za niž mimo jiné se nacističtí funkcionáři zodpovídali před norimberským tribunálem, se v případě malého Alfieho, jako už před

lety malého Charlieho Garda, stala tvrdou realitou.

Právo na život bylo pošlapáno

Katolická morálka klasifikuje eutanazii jednoznačně jako těžký hřích úmyslného zabití člověka. Eutanazii ovšem není, když lékaři lidský život, který prokazatelně a nezvratně končí, se nesnaží uměle prodlužovat technikou umožňující pouze vegetativní činnost organismu, a dopřepří pacientovi právo důstojně přirozenou smrtí umřít. Jenže toto nebyl případ Alfieho. Lékaři italské nemocnice Bambino Gesù zastávali názor, že stojí za to udržovat chlapce při životě, neboť určitá naděje na zlepšení jeho zdravotního stavu tady existuje, nota bene malý Alfie všechny překvapil tím, že po odpojení od přístrojů dýchal a bojoval o svůj život. Proto římská nemocnice byla připravena Alfieho přijmout a poskytnout mu co nejlepší péči.

Rodiče Kate a Tom s tím souhlasili, byli dokonce ochotni v krajním případě vzít si Alfieho z nemocnice domů a pečovat o něj. Není třeba žádné složité koncepce lidských práv, stačí jen řídit se přirozeným mravním zákonem, vepsaným do lidského nitra, k pochopení, že rodiče musí tady mít hlavní slovo. Nemocnice Alder Hey i soudy jejich nezadatelné

právo zvolit pro své dítě život místo smrti hrubě a cynicky pošlapaly a Alfieho prostě zabily.

Civilizace smrti

Papež Jan Pavel II. opakovaně kvalifikoval současnou společnost jako „civilizaci smrti“. Pravdivost jeho slov dokazuje, že státy na jedné straně legalizovaly a stále více liberalizují tzv. „právo ženy na svobodnou volbu“, tj. na potrat alias zabití nenarozeného dítěte, na druhé straně však upírají totéž právo svobodné volby manželskému páru Evansových, který se rozhodl u svého dítěte naopak pro život, a nikoli pro smrt. Upřednostňují smrt před životem bez ohledu na právo rodičů. Přirozený mravní zákon klade vždycky život proti smrti a favorizuje život. Současná legislativa vyspělých rádooby demokratických států však povoluje bezrestně zabíjet nenarozené děti, ale nedovoluje rodičům bránit život svého dítěte jen pro-

to, že je postižen závažným onemocněním. Je to snad něco jiného než nacistický program eutanazie, nařizující likvidaci osob „neplnohodnotného života“?

Předzvěst nové totality

V případě Alfieho a dříve Charlieho jde o soudní nařízení, čili o pochybný a zvrhlý nárok státu rozhodovat o životě a smrti druhých lidí, kteří se ničím neprovinili. To už je předzvěst nové totality, která nepočítá s rodinou a zákonnými právy otce a matky vůči dětem, mezi něž patří na prvním místě chránit jejich život. Jestli akceptujeme toto násilí, co bude mocným tohoto světa příště bránit, aby nerozhodovali i o povinné smrti pro děti s podstatně mírnějším postižením? A padající lavina se může valit ještě dál: Za chvíli půjde o povinné zabíjení starších a nevléčitelně nemocných lidí s odvodněním „neplnohodnotného života“ bez jakékoli možnosti právní obrany.

Přiznejme si s pokorným *nostra culpa*, že jsme jako katoličtí křesťané zklamali a nezabránili prosazení legitimacy vražd nenarozených. Satanská moc teď rozšiřuje toto násilí na už narozené děti s nějakým zdravotním postižením. Jestliže toto osobám majícím v rukou moc zase dovolíme, brzy se můžeme dočkat rozšíření důvodů k usmrcení z pouze zdravotních na třídní, rasové a náboženské. Pronásledování z náboženských příčin již je v západních zemích realitou, případ Mary Wagnerové v Kanadě, opakovaně vězněné za protest proti potratům, nebo vyhazov řidiče kamionu z práce ve Velké Británii proto, že měl v kabině kříž, a mnoho dalších případů jsou varováním do budoucna. Varováním před nástupem neomarxistické totality, která bude zároveň i neonacistickou totalitou. Kdo jiný by tady měl být znamením odporu než právě katolíci?

PhDr. Radomír Malý

BŮH SE ZJEVUJE V TICHU

Kardinál Sarah odhaluje překvapivou příčinu, ale i lék na obavy a úzkosti naší doby

Moderní západní kultura strádá vážnou duchovní chorobou. Jednou z jejích příčin je podle kardinála Saraha absence životně důležitých období mlčení sluchu, zraku i srdce v životě moderních lidí, absence ticha, v němž se zjevuje Bůh a pravda.

Proč jsme za posledních padesát či více let v rozvinutém světě svědky takového nárůstu úzkosti, strachu, dezorientace, iracionálního hněvu a vnucování politické korektnosti? Všimli jste si, že mnozí lidé dnes odmítají rozum a rozumné argumenty a akceptují pouze „fakta“, „důkazy“ a „studie“, které souhlasí s tím, co si přejí, ať se opírají o jakkoli žalostně vadná východiska? Většina toho má překvapivou příčinu a překvapivý, prastarý lék.

Žijeme v době rostoucí společenské šílenosti. Kardinál Robert Sarah ve své nové knize *Sila ticha* odhaluje, že se jedná o symptom duchovní nemoci, která se v moderní západní kultuře velmi rozšířila. Tuto chorobu podle něj do značné

míry způsobila absence životně důležitých období mlčení sluchu, zraku i srdce v životě moderních lidí, absence ticha, v němž se zjevuje Bůh a pravda.

Ano, ticha. Sarah ukazuje cestu ven z tyranie vnějšího i vnitřního hluku a neuvěřitelnou sílu a nezbytnost ticha, o němž prohlašuje, že je „důležitější než každé jiné lidské dílo“. Když čtete na internetu komentáře pod články na stránkách *LifeSiteNews*, které samy jsou dobře podložené i napsané, často nás zaráží neschopnost mnoha lidí klidně se zamyslet, uvažovat a potom zhodnotit, co ze zprávy vyplývá. Rozum, fakta, solidní výzkum – tomu všemu se v naší době přikládá mnohem menší význam, pokud

vůbec nějaký, než politicky korektním úvahám, a především emocionálním výkřikům. Moderní člověk se nechává ovládat a ztročovat pocity a obrazy ke škodě své i společnosti.

Kardinál Sarah varuje, že¹

47. „lidstvo se vrátilo ke stavu ze smutného Izaiášova proroctví, které zopakoval Pán Ježíš: ‚Vidí, a přece nevidí, slyší, a přece neslyší ani nerozumějí. [...] Otupělo totiž srdce tohoto lidu. Uši mají nedoslýchavé a oči zavírají, takže očima nevidí, ušima neslyší, srdcem nechápou a neobráť se, a já je neuzdravím‘ (Mt 13,13.15).“

¹ Čísla před citovanými pasážemi odpovídají číslům v knize kardinála Saraha *Sila ticha*.

Foto: © Pavel Langer / Člověk a víra

Kvůli množství hluku, který útočí na náš sluch, zrak i srdce, moderní člověk už neslyší, nezažívá a nezná Boha. Není schopen pochopit smysl, a dokonce ani hodnotu vlastního života a života ostatních. Odtud pramení akceptování potratu, euthanasie, homosexuality, transgenerismu a mnoha dalších antihumánních zvráceností. Dnešní muži, ženy a mladí lidé jsou ztraceni a víří v sestupné spirále sebezničujících úzkostí, obav, vulgarity, dezorientace a násilí.

Sarah dokonce prohlašuje: „Když člověk zabíjí ticho, vraždí Boha“ (76).

Moderní civilizace neumí mlčet

Dovolte mi dále citovat kardinála Saraha a překvapivé postřehy z jeho knihy:

74. „Náš svět už neslyší Boha, protože sám nepřetržitě ohromujícím tempem a s ohromující výkonností mluví, aniž by cokoli říkal. Moderní civilizace neumí mlčet. Vede neustálou samomluvu. Postmoderní společnost odmítá minulost a na přítomnost pohlíží jako na prostý objekt spotřeby; budoucnost pojímá skrz téměř obsesivní zaujatost pokrokem. Jejím snem, jenž se stal smutnou skutečností, je uzavřít ticho do vlhké temné kobky. Například tu máme diktaturu slov, diktaturu verbální okázalosti. V tomto stínovém divadle nezbyvá nic než hnisavá rána mechanických slov, bez úlevy, bez pravdy a bez základu. Pravda je velmi často čistě jen šálivým výtvozem médií, potvrzovaným obrazem a vykonstruovanými svědectvími.

Zrak, který by měl vidět a kontemplovat podstatné věci, se odvrací ke klamům. Naše oči si pletou den a noc, protože celý náš život je neustále pohroužen ve světle. Ve městech, která září tisícovkami neonů, zrak již nenachází tmou, která poskytuje odpočinek, a svědomí již nezná hřích.

Od té chvíle Boží slovo, nepřístupné a neslyšné, ustupuje do pozadí. Postmodernita je neustálou urážkou Božího ticha a útokem proti němu. Od rána do večera a od večera do rána již ticho nemá žádné právo; hluk chce i samotnému Bohu zabránit, aby hovořil. V tomto hlasném pekle se člověk drolí a ztrácí; rozpadá se na množství nepokojů, výplodů fantazie a obav. Aby se z těchto depresivních situací dostal, zoufale očekává hluk a doufá, že mu přinese trochu upokojení. Hluk je však ošidné, návykové a klamné antidepressivum.“

To jsou silná, bystrá slova! V těchto dvou odstavcích se odráží velká část zmatku, o němž denně píšeme na portálu *LifeSiteNews*. Kardinál Sarah nechodí

kolem horké kaše. Mluví k nám jasně, abychom své nemoci dokázali plně porozumět a reagovat na ni. Právě tak se musí chovat skutečný lékař duší. Nejde o laciné „doprovázení“, ale o skutečně pastýřskou péči a přijetí povolání být prorokem pro naši dobu.

Mlčení zraku

Sarah pečlivě vysvětluje, že ticho, o němž hovoří, znamená mnohem víc než jen to, co vnímáme sluchem. Všechno, co vstupuje do našich myšlenek i srdce prostřednictvím smyslů, emocí a vzpomínek, může vytvářet lomozící vnitřní „hluk“ a velice narušovat naši vnitřní rovnováhu, smysl bytí a vztah ke Stvořiteli.

Termín „mlčení zraku“ jsem nikdy dříve neslyšel, ale kardinál Sarah ho pěkně vysvětluje, zejména v souvislosti s moderní kulturou:

46. „Mlčení zraku spočívá v umění zavřít oči, abychom v nejhlubších a nejintimnějších oblastech své bytosti kontemplovali Boha, který je v nás. Obrazy jsou drogou, bez níž se už nedokážeme obejít, protože jsou přítomné neustále a všude. Naše oči jsou nemocné, opojené a už se nedovedou zavřít. Rovněž je třeba zacpat si uši, neboť existují i zvukové obrazy, které útočí na náš sluch, rozum a představivost a znesvěcují je.“

43. „Už řadu let na člověka neustále útočí obrazy, světla a barvy, které ho oslepují. Jeho vnitřní příbytek znesvěcují chorobné, provokativní obrazy pornografie, bestiálního násilí a všech možných světských obscenností, jež napadají čistotu srdce tím, že do něj pronikají branou zraku.“

44. „Zrak, který by měl vidět a kontemplovat podstatné věci, se odvrací ke klamům. Naše oči si pletou den a noc, protože celý náš život je neustále pohroužen ve světle. Ve městech, která září tisícovkami neonů, zrak již nenachází tmou, která poskytuje odpočinek, a svědomí již nezná hřích.“

Negativní vliv na svědomí

Všechno tento vnější a z něho plynoucí vnitřní „hluk“ má hluboce negativní vliv na svědomí moderních lidí. Naše kdysi přirozené vnímání toho, co je správné a co špatné, je potlačeno nebo zmateno.

Moderní člověk nedokáže pochopit realitu absolutně platných mravních pravd a namísto toho se vyžívá v neustále se měnícím, citově sebestředném a osobnost ničícím mravním relativismu.

Kardinál Sarah pokračuje:

„Lidstvo do značné míry ztratilo vědomí závažnosti hříchu a nepořádku, který jeho přítomnost způsobila v životě osobním a společenském i v životě Církve. Před více než padesáti lety, v roce 1964, potvrdil toto drama blahoslavený Pavel VI. [...]: *V jazyce dnešních lidí, v knihách, v tom, o čem se mluví, už nenajdete ono strašné slovo, které je ve světě náboženství, v našem světě, naopak velmi časté, zejména u těch, kdo jsou blízko Bohu: slovo hřích. Podle dnešního mínění už se lidé nepovažují za hříšníky. Označují se za zdravé, nemocné, dobré, silné, slabé, bohaté, chudé, moudré, nevědomé... ale slovo hřích tam nikdy nenajdeme. A není to jen zdání, neboť lidský rozum se vzdálil od Boží moudrosti, a proto ztratil pojem o hříchu. Jeden z nejpronikavějších a nejdůležitějších výroků papeže Pia XII. blahé paměti je tento: „Moderní svět ztratil smysl pro hřích; hle, kam vede zpřetrhání vztahu k Bohu způsobené právě hříchem.“*“ (44)

Pavel VI. tato slova napsal v roce 1964, ale od té chvíle se toho přihodilo tolik, že můžeme bez obav říct, že slovo „hřích“ už dnes není „velmi časté“ ani „ve světě náboženství“. Kněží, biskupové, a dokonce i současný papež nechťejí užíváním tohoto slova u svých oveček, zejména u těch, které jsou zapleteny v nějakém nemravném jednání, vyvolávat pocit viny. Pokud už je o nějakém hříchu vůbec řeč, pak často v souvislosti s údajnými „hříchy“ proti životnímu prostředí, v hospodářské oblasti nebo v nějaké jiné světské záleži-

losti, nebo se „hříchem“ nazývá takzvaná přílišná „rigidita“ či věrnost víře.

Kardinál Sarah dále poeticky píše:

45. „Člověk, který je daleko od Boha a od světla tryskajícího z pravého Světla, už nedokáže vidět hvězdy, neboť naše zorničky jsou neustále ozařovány městy

sobě i Bohu. Upíná se na pomíjivé, a stále více se vzdaluje od toho, co je podstatné.“

Přečetl jsem zatím jen prvních 56 stran, ale už v této první části Sarah dává řadu doporučení, jak nad touto tyraní hluku zvítězit. Cituje Matku Terezu: „Mlčení řeči, gest a činnosti nachází veškerý svůj smysl v hledání Boha. Toto hledání je doopravdy možné jen v tichém srdci.“ Kardinál Sarah k tomu podotýká: „Tato řeholnice nerada mluvila a před hlučnými bouřemi světa utíkala.“ A dále: „Pokora je podmínkou i důsledkem ticha. Ticho potřebuje laskavost a pokoru a zároveň nás těmito dvěma vlastnostem otevírá. Nejpokornější, nejlaskavější a nejtišší bytostí je Bůh. Ticho je jediným prostředkem, jak vstoupit do velkého Božího tajemství. [...] **V tichu je člověk ponořený do toho, co je božské, a hnutí světa už se jeho duše nemohou zmocnit.**“ (58; zdůraznění autor článku). To je řešení.

Velmi se těším, až si *Sílu ticha* přečtu celou. Ať tato kniha, tak příhodná pro naši dobu a mimořádně prozíravá, přinese duchovní užitek a potěšení i dalším našim čtenářům.

Steve Jalsevac

<https://www.lifesitenews.com>

Přeložila Lucie Cekotová

Mírně redakčně upraveno

jako planoucími pochodněmi. Moderní život nedovoluje zraku zůstat v klidu. Oči, jejichž víčka zůstávají bez přestání otevřená, jsou nuceny hledět na jakési nekonečné představení. Diktatura obrazů, jejichž neutuchající vír zaplavuje zrak, nesnáší ticho. Člověk cítí povinnost hledat stále nové skutečnosti, které prohlubují jeho chuť vlastnit; ale jeho oči jsou zarudlé, vyděšené a nemocné. Umělé show a zářící obrazovky se nepřetržitě snaží očarovat rozum i duši. Ve světelných vězeních moderního světa se člověk vzdaluje sám

Steve Jalsevac je spoluzakladatelem a ředitelem portálu LifeSiteNews

„*Síla ticha*“ vyjde v češtině v červnu v Kartuziánském nakladatelství a Hesperionu. Objednat si ji můžete už nyní na webových stránkách hesperion.cz.

Pontifikální Mše svatá a biřmování ve Vyšším Brodě

V neděli 10. června 2018 od 10:00 hodin bude J. E. biskup Athanasius Schneider, světící biskup z Astany (Kazachstán), sloužit v klášterním kostele ve Vyšším Brodě pontifikální Mši svatou a udílet svátost biřmování. Zájemci o biřmování nebo jejich rodiče se mohou přihlásit na webových stránkách Kněžského bratrstva sv. Petra, viz <http://fssp.cz/?p=2326>.

Pro biřmovance, jejich rodiče, sourozence a kmotry bude uspořádána duchovní obnova od pátku 8. června. Program obnovy najdete na <http://fssp.cz/?p=2346>.

Věřící, kteří se chtějí zúčastnit Mše svaté a biřmování, mohou využít v rámci kapacit pohostinství kláštera a přijet již v sobotu 9. června (přihlášky na <http://fssp.cz/?p=2357>). Na ubytování doporučujeme klášteru na místě přispět podle možností. Ceny stravování jsou: oběd 80 Kč, snídaně 25 Kč, večeře 65 Kč. Obojí se platí na místě.

FIKTIVNÍ FILOSOFICKÉ ROZHOVORY O NEFIKTIVNÍCH PROBLÉMECH

Demonstrace pod dohledem rudé hydry

Přátelé Filosof a Nefilosof diskutují o aktuální politické situaci v České republice, o oprávněnosti demonstrací a protestů a škodlivosti komunistické ideologie.

F: Tak se nám to na ulici zase hemží demonstranty. Je to smutné.

N: Ano, velmi smutné. Parlamentní i prezidentské volby jsou za námi, ale k uklidnění situace to nijak nepřispělo. Spíše naopak. Hněv lidí dospěl do takového bodu, že je vyhnal do ulic.

F: Já jsem si posteskl nejen kvůli žalostnému stavu naší politiky, ale i kvůli tomu, že lidé přikročili k otevřeným a manifestačním formám protestu.

N: S tím bys měl být přece naopak spokojen a radovat se z toho. Jestliže tě netěší naše politická situace, nemůžeš než kvitovat masivní odpor lidí proti ní. Už není možné sedět doma, kdo nepodporuje demonstrace, je zrádcem naší země a kolaborantem s jejími nepřáteli.

F: Já bych se před mým připojením k protestujícím nejprve raději zamyslel.

N: Zamyslel? Co chceš prosím tě promýšlet? Vždyť je všechno jasné! A navíc, nyní již není čas na nějaké plané mudrování. Je třeba přikročit k činu.

F: Přesto, dovol mi položit několik otázek. Proti komu ti lidé v ulicích vlastně protestují?

N: Ty to nevíš? Přece proti té části politického spektra, která ohrožuje samotné základy naší demokracie. Prezidentem se stal znovu hulvát a zaprodanec Ruska a Číny, za premiéra máme bývalého agenta STB, do čela Generální inspekce bezpečnostních sborů měl být jmenován komunistka, který v listopadu 1989 mlátil protestující proti komunistickému režimu obuškem po hlavě, v parlamentě mají slovo extremisté ze Strany přímé demokracie T. Okamury... Mám ještě pokračovat? O čem chceš ještě dále přemýšlet? Jdi a připoj se ke spravedlivě rozhodčím lidem v ulicích!

F: Uznávám, toto vše je neveselé. Ale nemá to náhodou určitou historii, která tento stav vysvětluje?

N: To jistě má. Nic to ovšem nemění na tom, že se nyní těmto psychopatům musíme postavit rázně do cesty.

F: Zmínil jsi, že prezidentem se stal určitý člověk a že do parlamentu se dostali nepřátelé demokracie. Jak se onen člověk stal prezidentem a jak se zmínění jedinci dostali do parlamentu?

N: No, byli do těchto funkcí zvoleni.

Foto: <https://pxhere.com> (CC0 Public Domain)

F: Aha. Takže nešlo o nějakou násilnou uzurpaci moci, nýbrž o regulérní vítězství v regulérních volbách. Anebo snad byly ty volby zmanipulované a zfalšované?

N: To ne, alespoň se nic takového neprokázalo. Dopadly však velmi špatně a většina obyvatel tohoto státu je z jejich výsledků zklamaná, ba přímo zděšená.

F: Jak může být většina lidí zděšená z výsledků voleb, když to musela být právě většina, která uvedené politiky do jejich funkcí poslala?

N: Mnozí z nich naletěli lživé propagandě. A většina z nich, to je bohužel nutně konstatovat, jsou nevzdělanci, kteří se nedokáží politicky zodpovědně rozhodovat.

F: Hospoda porazila kavárnu? To je skutečně na pováženou. Odpusť mi

mou zvědavost, ale rád bych byl poučen o tom, zda je přípustné protestovat proti politické reprezentaci, která byla zvolena v legitimních a legálních volbách? Protože pokud někdo takové protesty schvaluje, a dokonce aktivně podporuje, vysílá tím jasný vzkaz těm, kteří zmíněné politiky volili – až příště zase vyhraje náš kandidát, vyjděte také do ulic a velmi důrazně protestujte. Zburcujte veřejnost, zalarmujte studenty z vysokých a středních škol a požadujte odstoupení politiků, které jsme zvolili. My proti tomu nebudeme vůbec nic mít, neboť my sami jsme se také vzbouřili proti vašim vítězným kandidátům.

N: Co to povídáš? Nepochází ti, co se vlastně u nás děje? Já ti to tedy vysvětlím...

F: Počkej ještě chvíli a nech mě pohrát si s představou, co by se stalo, kdyby prezidentské volby vyhrál pan Drahoš a někteří nespokojenci by vyšli ukázat své rozhořčení do ulic. Co myslíš, jaké by na to byly reakce médií? Spustila by unisono kanonádu ve stylu „neonacisté se shromáždili u sochy sv. Václava v Praze!“, „extremisté vyjádřili svůj odpor proti legálně zvolenému prezidentu!“, „Putin podněcuje pouliční nepokoje v ČR!“ atd.

N: Jsi úplně mimo. Poukazuješ na pravoplatnost voleb, díky nimž se Zeman, Babiš, Okamura a další dostali do svých funkcí a naznačuješ, že nerespektování jejich výsledků představuje porušení demokratických zásad právního státu. Jenže ono je to všechno úplně jinak. Právě oni zvolení lidé demokracii podkopávají. Je dost primitivní odvolávat se na legitimnost a legálnost voleb a požadovat uznání jejich výsledků. Stačí se podívat do ne tak vzdálené minulosti a pochopíš, jak děsivě

se mýlíš. Copak v třicátých letech minulého století nevyhráli v Německu volby nacisté také zcela regulérním způsobem? Podle tebe byli všichni jejich tehdejší odpůrci extremisté a odsouzení hodní rebelové? Máš to v hlavě nějak popletené.

F: Pokusme se tedy to klubko v mé mozku rozmotat. Zaprvé si nejsem jistý, zda je tebou uvedená paralela namístě. Skutečně si myslíš, že Zeman, Babiš a SPD představují pro naši zemi podobné nebezpečí jako nacismus v Německu minulého století? To mi připadá hodně přitažené za vlasy. Zadruhé je tu ale jiný a mnohem zásadnější problém. Poukazuješ na nebezpečné kontakty prezidenta Zemana na Rusko a Čínu, na estébáckou minulost premiéra Babiše, na snahu parlamentu protlačit bývalého příslušníka komunistických represivních složek do důležité funkce atd. a spatřuješ v tom důkaz, že naše demokracie je vyvrácena v jejích samotných základech.

N: Tváříš se u toho, jako bys chtěl takové jednání obhajovat! A to jsem tě vždycky považoval za demokraticky smýšlejícího člověka! Ještě že se rozumní lidé konečně probudili a vyšli do ulic! Kdyby v našem státě žili občané jako ty, ležela by naše demokracie již dávno v troskách.

F: Ještě že se lidé konečně probudili? To se tedy probrali trochu pozdě a jejich probuzení se podobá spíše přechodu z iluze do snu než ze snu do reality. Proč se neprobrali mnohem dříve, proč až nyní pozvedli svůj protestní hlas?

N: Jsi normální? Proč se tak hloupě ptáš? Přece kvůli již několikrát popsané situaci, která po volbách nastala.

F: Udivuje mě, že se v našem národě najednou projeví tak nekompromisní protikomunistické postoje. Proč vadí kontakt s Ruskem a Čínou? Protože to smrdí komunismem. Proč vadí Babiš? Protože je to magnát, který si vybudoval svou výhodnou ekonomickou a politickou pozici díky své estébácké minulosti. Proč se dává stopka Ondráčkovi? Protože byl členem komunistické policie atd. Stále se poukazuje na jednotlivé osoby a na jejich poměr ke komunismu, ale ještě jsem od nikoho neslyšel, že by šel ke kořenu problému a začal tvrdě odsuzovat samotný komunismus. Je to jako odsuzovat lidi, kteří se svým nezodpovědným

chováním nakazili nebezpečnou chorobou a požadovat jejich odchod z veřejné sféry, ale samotný zdroj nákazy nechat bez povšimnutí dál působit a ohrožovat další potenciální pacienty.

N: Ty asi žiješ na Měsíci. Odpůrci současné vlády se od komunismu jasně distancují.

F: No právě, to je na tom to legrační. Jako by lékař zmateně pobíhal mezi pacienty a snažil se je izolovat od zdravé populace a přitom nezasáhl proti zdroji náka-

Památník obětem komunismu, Budapešť (Péterfy László, 1998)
Foto: Wikimedia Commons, Globetrotter19 (CC BY-SA 3.0)

Komunismus představuje zločineckou ideologii, která je nesrovnatelně nebezpečnější než nacismus. Na svoje konto si připsal více než 100 milionů zmařených lidských životů.

zy. Jednoduše by prohlásil, že se od ní distancuje, ale nijak by se nesnažil o její eliminaci.

Když už jsi zmínil to Německo, také určitě víš, že v něm po válce proběhl proces tzv. denacifikace. Všechny politické a veřejné instituce musely být důsledně zbaveny jakéhokoli vlivu nacistické ideologie. Konkrétně to samozřejmě znamenalo, že lidé s nacistickými názory anebo lidé jakkoli kompromitovaní s nacismem museli tyto posty opustit. Dodnes je propagace nacismu v Německu trestná. A podobný proces měl proběhnout v zemích ovládaných komunistickou ideologií v době, kdy komunistický režim padl. Namísto denacifikace zde měl proběh-

nout proces dekomunizace. Neboť komunismus bezpochyby představuje zločineckou ideologii, která je nesrovnatelně nebezpečnější než nacismus. Nacismus byl národní německou záležitostí, a proto byly jeho možnosti rozšíření a trvání omezené. Komunismus je však internacionální, jeho vlivová síť se může rozprostřít po celém světě a jeho nositelé nejsou spojeni jen s nějakou početně omezenou rasou. Díky tomu je komunismus o mnoho silnější protivník než nacismus. Proto se také udržel podstatně déle a připsal si na konto více než 100 milionů zmařených lidských životů. Jestliže existoval spravedlivý důvod k denacifikaci Německa, o to více existoval pro dekomunizaci postkomunistických zemí. A přesto, jak sám jistě víš, k ní vůbec nedošlo. Komunismus měl být hned v 90. letech postaven nekompromisně mimo zákon jako zločinecká ideologie, která je spoluzodpovědná za smrt desítek milionů obětí. Nic takového se u nás nestalo. Václav Havel „nechtěl být jako oni“ a nechal je klidně dále existovat a působit na politické scéně.

Mnohé strany, které jsou dnes sdružené v „demokratickém bloku“, měly téměř 30 let na to, aby komunisty vyřadily z politické hry a nečinily to! A teď pokrytecky bijí na poplach. Jak nevěrohodné a zvrácené! Proč lidé nevyšli do ulic mnohem dřív, když se na postu předsedy Nejvyššího soudu ČR, tedy instituce, která bdí nad právním řádem v naší vlasti, usídlil kovaný komunist Rychetský? Proč lidé neprotestovali, když do předsednického křesla senátu usedl komunist Pithart? Proč tolerovali snadné převlékání kabátů těch, kteří se i přes svou komunistickou minulost nemínili vzdát politických ambicí a budovali své kariéry v rámci demokratických stran? Těchto skandálních případů z naší politické scény bychom mohli uvést bezpočet. Kde jste propána až dosud byli, vy bdělí ochránci demokracie? Proč jste tvrdě neprotestovali za odstoupení těchto lidí z jejich funkcí? Proč jste se vytrvale nezasazovali za postavení komunismu mimo zákon? Sami dobře víte, že to nebyla jen trestuhodná nedbalost a podcenění síly a schopností mutace komunistické ideologie. Byl to záměr. Kdyby se totiž komunismus dostal mimo zákon, neměli by

z toho problémy jen vysocí politici představitelé naší země. Najednou by padlo podezření i na politiky, kteří dnes ovládají instituce Evropské unie. Víš, kolik tam je „bývalých“ komunistů a jejich neomarxistických mutantů? Nová verze komunistické ideologie jede naplno dál a stále mocněji ovlivňuje politiky členských států EU. Copak si ti prostáčky v ulicích neuvědomují, že když odejde Zeman, Babiš, Okamura, nic zásadního se tím nezmění,

protože nastoupí jiné figurky, které pod rouškou demokracie budou i nadále žít a posilovat neomarxistickou bruselskou hydru? Je třeba utnout její život přímo u kořene a tím prvním krokem je striktní zákaz komunistické ideologie a boj proti jejím zmutovaným formám.

N: Jdeš na to moc komplikovaně. Na to teď není čas. Odcházím na demonstraci.

F: Jen si dej pozor, abys demonstroval jen proti těm zlým komunistům. Těch

„hodných“ je po našich i evropských institucích rozlezlých bezpočet a shlíží na vaše protestní řádění s blahosklonnou spokojeností.

Roman Cardal

PhDr. Roman Cardal, Ph.D., filosof. Přednáší na vysoké škole CEVRO Institut a spolupracuje s Občanským institutem

OSLAVA KARLA MARXE V TREVÍRU

Odhalení šestimetrové Marxovy sochy v německém Trevíru vyvolalo u nás značnou nevoli. Zvláště pohoršlivá byla účast předsedy Evropské komise Juncera.

Přímo děsivé však byly výroky některých představitelů Církve, zejména kardinála Marxe, který v rozhovoru pro *Frankfurter Allgemeine Sonntagszeitung* prohlásil, že Marx ovlivnil katolické sociální učení a „Komunistický manifest“ na něho samotného učinil velký dojem.

Kardinál Marx patří mezi devět kardinálů, které si papež František zvolil jako poradce. Je arcibiskupem Mnichova a Freisingu, předsedou Výboru pro sociální otázky Německé biskupské konference a předsedá rovněž Komisi biskupských konferencí Evropské unie.

Tento muž nás nyní vyzývá, abychom Karla Marxe „četli bez předsudků“ a pak pro nás bude inspirací. Nesmíme mu prý přičítat dopady jeho učení ani jeho důsledky.

Jak to ale je s vlivem Marxova učení na katolickou sociální nauku? Jejím základem se stala encyklika *Rerum novarum* papeže Lva XIII. Ta se už ve svém prvním oddílu vymezuje proti socialismu, v němž vidí nebezpečí pro lidskou svobodu a především pro rodinu. Čtyřicet let po vydání *Rerum novarum* vychází encyklika Pia XI. *Quadragesimo anno*, která na Lva XIII. výslovně navazuje. Upozorňuje na společenské změny, které – mimo jiné – ovlivnilo učení *Rerum novarum*, a upozorňuje na nová

Marxova socha v Trevíru před odhalením
Foto: Wikimedia Commons, Palauenc05 (CC BY-SA 4.0)

Marxismus přinesl jen násilí a destrukci, miliony mrtvých lidí a miliardy zničených životů. Katolická sociální nauka jej odmítá: kardinál Marx se mýlí.

nebezpečí, především na růst moci státu a radikalizaci socialismu, totiž na komunismus. „Socialismus, z něhož se stal komunismus, v teorii i praxi sleduje dvojí cíl: nejostřejší třídní boj a zničení soukromého vlastnictví. Za tímto cílem nejde jen skrytě a oklikami, ale otevřeně

a s použitím všech prostředků, včetně hrubého násilí,“ píše Pius XI. Ani socialismus umírněnější podle něho není s křesťanstvím slučitelný.

Také Jan XXIII. se hlásí k encyklice *Rerum novarum*, ale snaží se její filosofii rozšířit na vztahy mezi národy a státy. Podobně encyklika *Octogesima adveniens* Pavla VI. otevírá nové otázky, konkrétně problém sdělovacích prostředků jako „nové velmoci“.

Vidíme zřetelně, že katolická sociální nauka stále sleduje vývoj společnosti a zachycuje vždy nové problémy. Současně ale stojí na týchž základech, jež formuloval už Lev XIII., a k němu se také hlásí. Sto let po encyklice *Rerum novarum* opakuje Jan Pavel II., že marxistická analýza a zdůvodnění jsou nesprávné. V encyklice *Centesimus annus* odmítá další rozšiřování státní moci v podobě zaopatřovacího státu, „který olupuje společnost o její odpovědnost, ... a jež ovládá více byrokratická logika než snaha sloužit občanům“.

V centru katolické sociální nauky stojí člověk, jeho osobnost a důstojnost. Marxismus přinesl jen násilí a destrukci, miliony mrtvých lidí a miliardy zničených životů. Katolická sociální nauka jej odmítá: kardinál Marx se mýlí.

Michaela Freiová

Michaela Freiová, publicistka a překladatelka, spolupracovnice Občanského institutu a Res Claritatis

„Anička a oběť“. Setkání přátel Anny Bohuslavy Tomanové

Římskokatolická farnost Klášterec nad Orlicí a Sdružení Anny Bohuslavy Tomanové srdečně zvou na setkání přátel Anny Bohuslavy Tomanové dne 9. června 2018 v Klášterci nad Orlicí.

Hlavní hosté setkání: P. ThLic. Peter Mášik, farář – Bratislava a P. Luis Eduardo Rodriguez, farář – Caracas, Venezuela

Program setkání:

10.00 mše svatá v kláštereckém kostele Nejsvětější Trojice • pobožnost u hrobu Anny B. Tomanové • společné občerstvení v místní sokolovně • katecheze • svědectví o přímluvách Aničky • informace ze Sdružení • svátostné požehnání • cca v 16.00 mše svatá v mimořádné formě římského ritu. Předpokládaný konec setkání v 17.00 hod.

Přijďte podpořit ve spojení s Aničkou své duchovní úsilí i obnovu našeho národa a Církve a prožít, že „obec věřících má jedno srdce a jednu duši v Bohu“!

Zájemci o zajištění dopravy od vlaku či linkového autobusu (Žamberk, Letohrad, příp. Ústí nad Orlicí) a zpět se mohou obrátit na pana Jaroslava Kubička na tel. 732 662 893. Poutní autobus z Prahy organizuje paní Blanka Polívková, tel. 728 037 007.

Zasvěcení rodin Panně Marii (III. ročník)

Přijměte pozvání na týdenní pobyt v nádherném prostředí Šumavy do cisterciáckého kláštera ve Vyšším Brodě.

V týdnu od 13. do 21. července 2018 zde můžete se svými rodinami vykonat duchovní cvičení spojené se zasvěcením rodin Panně Marii, které se uskuteční 16. července v den Panny Marie Karmelské.

Těchto duchovních cvičení spojených i s rekreací a odpočinkem se mohou účastnit jak mladší, tak i starší rodiny nebo jen manželské páry (samozřejmě platný sňatek), pokud mají opravdový zájem o duchovní program, který se bude denně skládat ze mše svaté v tradičním římském ritu, dvou duchovních přednášek, modlitby růžence nebo jiné pobožnosti. O děti bude po dobu přednášek postaráno. Ubytování a strava je zajištěna.

Cena na osobu je 1900 Kč, mladší 18 let 1400 Kč, děti do 6 let zdarma.

Přihlášky (do svátku sv. Antonína z Padovy) a informace: P. Jan Franta, zasveceni@janfranta.cz, tel.: 910 11 60 11

Konference o exorcismu

V sobotu 2. června proběhne v aule Biskupského gymnázia v Brně konference na téma: *Bludné nauky a praktiky v životě křesťana a Ježíšova uzdravující moc*. Konference se koná pod záštitou brněnského diecézního biskupa Vojtěcha Cikrleho, ve spolupráci s Pastoračním střediskem brněnské diecéze a Česko-slovenskou sekcí Mezinárodní asociace exorcistů. Konferenci podporuje Moravsko-slezská křesťanská akademie.

Mezi řečníky konference budou Imrich Degro, exorcista a vysokoškolský pedagog na Katolické univerzitě v Ružomberku, Mariusz Leszko, hlavní exorcista brněnské diecéze, psychologka Mgr. Anna Janů a další odborníci z pole teologie i psychologie. Účastníci akce se dozví, jak se chránit před zlým duchem, jaký je rozdíl mezi přímluvnou modlitbou a svátostinou exorcismu či jaký je postoj katolické církve k uzdravování rodových kořenů. Pozornost se bude věnovat také praktické pomoci osobám, které sužuje zlý duch.

Přihlášky do 25. května, účastnický poplatek 200 Kč. Více informací na <https://www.exorcismus.eu/chci-vas-podporit/>

RC MONITOR SI MŮŽETE OBJEDNAT NA ADRESE:

Res Claritatis, Hlubočepská 85/64, 152 00 Praha 5, e-mail: redakce@rcmonitor.cz.

Jméno a příjmení:

Ulice:

Obec:

PSČ:

E-mail:

Počet výtisků:

Náklady na tisk a distribuci jednoho čísla jsou přibližně 25 Kč, což za rok činí 600 Kč. Periodikum je distribuováno zdarma a jeho vydávání je možné jedině díky zasláním darům. Všem dárcům Pán Bůh zaplatí.

Letem světem

U našich bavorských sousedů probíhá diskuse nad rozhodnutím vlády, podle něhož má od června na všech úřadech viset kříž. Jak uvedla česká redakce Radia Vatikán, „kontroverze uvnitř Církve vyvolalo prohlášení Reinharda kardinála Marxe. **Ten totiž uvedl, že tato směrnice pouze, vyvolává nepokoje a rozděluje společnost.** Za skandální označil výrok předsedy německého episkopátu apoštolský nuncius v Rakousku. Arcibiskup Peter Stephan Zurbriggen během přednášky v cisterciáckém opatství v Heiligenkreuz řekl: „Jako představitel papeže jsem zarmoucen a zahanben tím, že když se v sousední zemi vyvěšují kříže, kritizují to právě biskupové a kněží. Je to hanba! **‘Drazí bratři a sestry, náboženská korektnost – která je jistým druhem politické korektnosti – mi pomalu začíná lézt na nervy,‘ dodal za bouřlivého potlesku.** „Copak nebyl kříž od samého počátku znamením, kterému se bude odporovat? Jednou padal za oběť srpu a kladivu, jindy svastice. Avšak tam, kde ho sundávali, na Východě ani na Západě, nenastávaly lepší časy.“

V Irsku jde nyní přímo o život. Zpráva Hnutí Pro život uvádí, že „v pátek 25. května rozhodnou Irové v referendu o osudu osmého dodatku irské ústavy. Ten chrání právo na život jak matky, tak nenarozeného dítěte. Hlasovat NE znamená zachování stávajícího právního stavu, hlasovat ANO znamená jeho zrušení.“ **Ústavní**

dodatek zní doslova takto: „Stát uznává právo na život nenarozeného dítěte a stejně tak uznává právo na život matky. Zaručuje ve svých zákonech respekt a, pokud je to možné, svými zákony hájí a potvrzuje toto právo.“ Po mnoha záparech o zachování legislativy, která zachovává úctu a respekt a právo na život počatého dítěte, přišlo rozhodnutí Evropského soudu pro lidská práva (2010),

Koláž: mimi

které vyřklo, že Irsko porušuje Úmluvu o ochraně lidských práv a základních svobod, když zákonem nedovoluje potraty v případě ohrožení života ženy. Toto Irové v roce 2014 zákonem upravili, ale kvůli tlaku mezinárodních a neziskových organizací pak bylo slíbeno zmíněné referendum, které přináší riziko, že Irsko zavede potratovou legislativu, jež bude připouštět zabíjení a násilí na ženách bez jakéhokoliv omezení.

Modlitba, slovo, horlivost. *Oratio Verbum Ardor.* Tak zní biskupské heslo nového pomocného biskupa pražského Mons. Zdenka Wasserbauera. Katolický týdeník vysvětluje slovy nového biskupa, proč zrovna toto znění: „Vycházel jsem z toho, co říká Boží slovo ústy samotného Krista a svatého Petra, tedy že prvotními úkoly biskupa jsou modlitba a hlásání,“ vysvětluje nový biskup. První dvě slova hesla *oratio* (modlitba) a *verbum* (slovo) vycházejí z Markova evangelia (Mk 3,14). **Třetí slovo ardor (zápal, horlivost, plamen) se inspiruje žalmem: „Horlivost pro tvůj dům mne stravuje“ (Žl 69,10). „To třetí slovo a plameny ve znaku mne trochu charakterizují.** Obojí odkazuje i na to, jaký chci být jako biskup,“ doplňuje Zdenek Wasserbauer.“

K biskupskému svěcení patří také řádná oslava, protože je rozhodně co slavit. A k oslavě patří dobré jídlo! K němu máme všichni blízko, ale ne všichni umění dobré kuchyně ovládneme. Kuchař Jiří Eichner strávil přes šedesát let v kuchyni. Je předsedou spolku Stará garda kuchařů a cukrářů a zajímá se o staré kuchařky, a pro čtení těch nejstarších se dokonce naučil švabach. **Na otázku „Podle čeho poznáte dobrého kuchaře?“ odpovídá: „Podle omáčky.** Sosiéři byli v kuchyni odjakživa na prvním místě. Správný kuchař by měl umět pořádnou omáčku.“

-zd-

- 20. 5. Ne Slavnost Seslání Ducha Svatého**
Sk 2,1–11, Žl 104, Gal 5,16–25, Jan 15,26–27; 16,12–15
- 21. 5. Po Památka Nejsvětější Panny Marie, Matky církve**
Sk 1,12–14 (Gn 3,9–15,20), Žl 113, Jan 19,25–34
- 22. 5. Út sv. Řita z Cascie, řeholnice**
Jak 4,1–10, Žl 55, Mk 9,30–37
- 23. 5. St sv. Jan Křtitel de Rossi, kněz**
Jak 4,13–17, Žl 49, Mk 9,38–40
- 24. 5. Čt Svátek Ježíše Krista, nejvyššího a věčného kněze**
Jer 31,31–34, Žl 110, Mk 14,22–25
- 25. 5. Pá sv. Beda Ctihodný, sv. Marie Magdaléna de Pazzi**
Jak 5,9–12, Žl 103, Mk 10,1–12
- 26. 5. So Památka sv. Filipa Neriho, kněze**
Jak 5,13–20, Žl 141, Mk 10,13–16

- 27. 5. Ne Slavnost Nejsvětější Trojice**
Dt 4,32–34,39–40, Žl 33, Řim 8,14–17, Mt 28,16–20
- 28. 5. Po sv. Emil, mučedník**
I Petr 1,3–9, Žl 111, Mk 10,17–27
- 29. 5. Út sv. Maximin, biskup**
I Petr 1,10–16, Žl 98, Mk 10,28–31
- 30. 5. St Památka sv. Zdislavy**
I Petr 1,18–25, Žl 147, Mk 10,32–45
- 31. 5. Čt Slavnost Těla a krve Páně**
Ex 24,3–8, Žl 116, Žid 9,11–15, Mk 14,12–16,22–26
- 1. 6. Pá Památka sv. Justina, mučedníka**
I Petr 4,7–13, Žl 96, Mk 11,1–25
- 2. 6. So sv. Marcellin a Petr, mučedníci**
Jud 17,20b–25, Žl 63, Mk 11,27–33

MONITOR – publicistický čtrnáctideník, vydává Res Claritatis. ISSN 1214-8458. MK ČR E 15474. Adresa redakce: Res Claritatis, Hlubočepská 85/64, 152 00 Praha, e-mail: redakce@rcmonitor.cz, číslo účtu: 2400089111/2010. Šéfredaktor: Zdeňka Rybová. Redakční rada: PhDr. Roman Cardal, Ph.D., Mgr. Andrej Kutarňa, fr. Mgr. Pavel M. Mayer OP, Ing. Josef Mudra, Mgr. Radim Ucháč. Teologický poradce: fr. Mgr. Pavel M. Mayer OP. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství pražského č.j.: arc/419/10 ze dne 10. 9. 2010. Nevyžádané příspěvky a materiály se nevracejí.